

Colofon

Helderse Courant

Hoofdredacteur:

Hugo Schneider
GerBen van 't Hek (adjunct)

Secretariaat:

redactiesecretariaat@hollandmediacombina-
tie.nl

Hoofdkantoor:

TMG Media B.V.
Basisweg 30, Postbus 2603
1000 CP Amsterdam
Tel. 088-8249111

Redactiechef:

Hedzer Faber

Regiokantoor:

Helderse Courant
Prins Hendriklaan 55-59 Den Helder
Tel. 0223-672200
redactie.hc@nhd.nl

Website:

Www.heldersecourant.nl. Volg de Helderse
Courant ook op twitter via @HelderseCourant
en op www.facebook.com/heldersecourant.

Raad voor Journalistiek:

De Helderse Courant volgt de leidraad van de
Raad voor de Journalistiek. Voor meer infor-
matie: Ga naar www.rvdj.nl.

Vragen van abonnees:

Voor bezorgklachten of vragen over abonne-
ment ga naar
www.heldersecourant.nl/service of bel 088 -
8241111. Opzeggen abonnementen met
inachtneming van een opzegtermijn van
tenminste één maand.

Advertentie opgeven:

Ga naar hollandmediacombinatie.nl/adver-
tentiemogelijkheden of bel 072-5196396.

(Persoons)gegevens: Op de verwerking van (persoons)
gegevens van lezers van deze uitgave, bijvoorbeeld
in het kader van de uitvoering van de abonne-
mentsovereenkomst of in verband met deelname aan
puzzels en prijsvragen, is de Privacy Verklaring van
TMG N.V. van toepassing. Deze Verklaring is te
vinden op www.tmg.nl/privacy.

Rechtenvoorbehoud: Alle rechten ten aanzien van (de
inhoud van) deze uitgave worden uitdrukkelijk
voorbehouden en berusten bij TMG Media B.V. Van
alle gepubliceerde werken van beeldende kunste-
naars aangesloten bij een CISAC organisatie zijn de
publicatierechten geregeld met Pictoright te
Amsterdam. Op het gebruik van deze uitgave zijn
de Algemene Gebruiksvoorwaarden TMG van
toepassing, zie tmg.nl/algemene-gebruiksvoorwaarden.

© TMG Media B.V., 2019

 Noordhollands Dagblad

Altijd als eerste op
de hoogte van
het laatste nieuws
uit uw regio.

Met duiding van onze
regionale redactie

Achtergrondverhalen,
columns, recensies en opinie

En altijd een abonnement
dat bij u past

Nieuwsgierig?

nhd.nl/abonnement

Hij interviewde honderden mensen voor de krant. Maar geïnterviewd worden bevalt stukken minder.

Na ruim veertig jaar, met tussenpozen, als verslaggever voor de uitgever van deze krant te hebben gewerkt, schrijft Nico Volkerts nu gedichten en verhalen, zowel in het Engels als in het Nederlands. En zijn eerste roman is klaar voor publicatie.

'De ideeën buitelen over elkaar heen'

Anja Roubos
a.roubos@hollandmediacombinatie.nl

Den Hoorn ■ Nico Volkerts is net terug uit Leuven, waar hij gelauwerd werd voor zijn korte verhaal 'De weduwe in de bedstee'.

Volkerts, die een jaar geleden stop-
te met zijn werk als verslaggever
van deze krant op Texel, deed mee
aan een schrijfwedstrijd van een
universitaire werkgroep. „Als je
meedoet en je wint een prijs, ook al
is het de derde, moet je 'm opha-
len, vind ik. Het is leuk als de jury
jouw verhaal uit de stapel haalt.
Die waardering, daar gaat het me
om. De prijs was een geldbedrag
van 125 euro, maar ik heb vier keer
zoveel uitgegeven aan het verblijf
met mijn gezin in de stad”, glim-
lacht hij en hij vervolgt: „De prijs-
uitreiking was in de gotische raads-
zaal in het fantastische middel-
eeuwse gemeentehuis. Alleen was
de schepen, zoals in Vlaanderen
een wethouder genoemd wordt,
vergeten de envelop mee te ne-
men.”

Het was niet de eerste keer dat
zijn werk in België bekroond werd
en in Engeland stonden gedichten
en verhalen van zijn hand een paar
keer op een shortlist. Volkerts heeft
in het verleden in Schotland ge-
woond en schrijft naar eigen zeg-
gen net zo makkelijk in het Engels
als in het Nederlands.

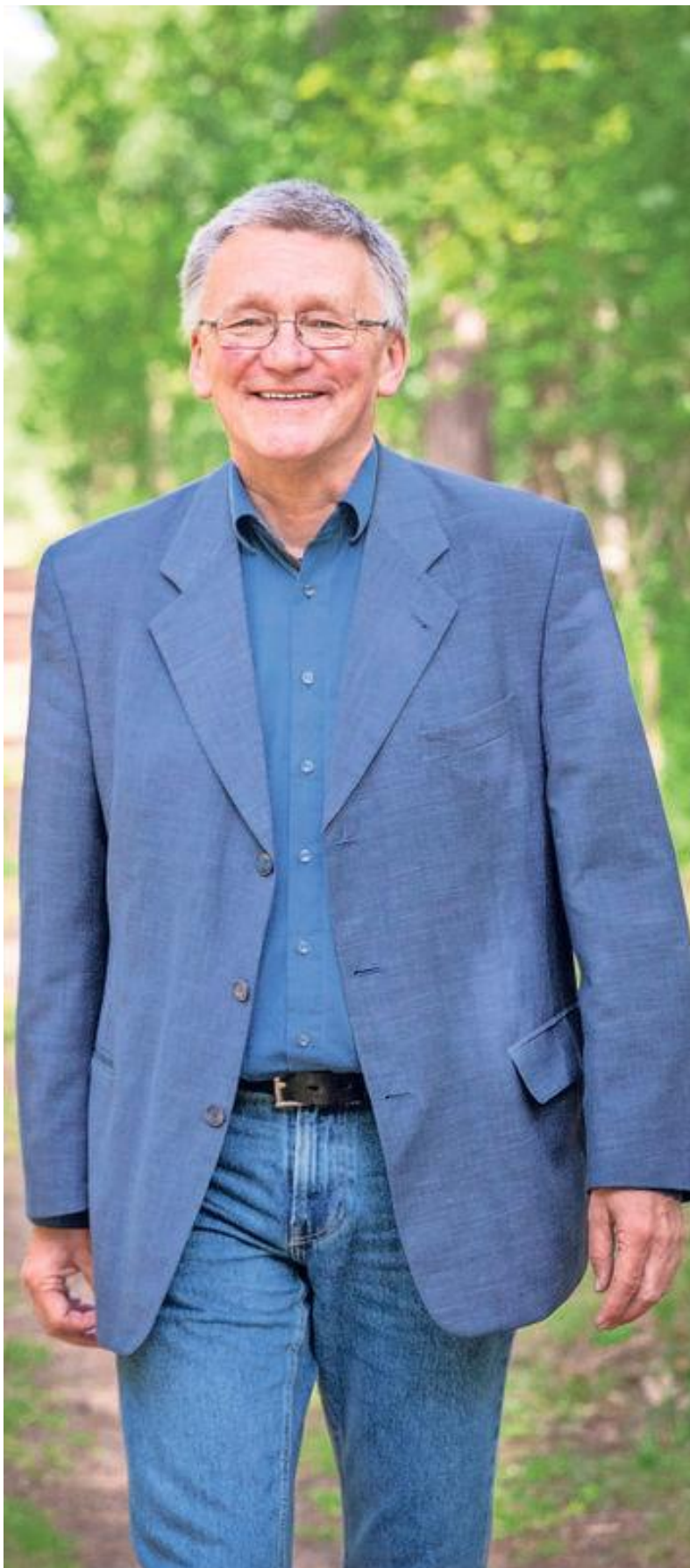
„Het begon met gedichten. Dat
is iets wat me overkomt, opeens
valt iets op z'n plaats. Een verhaal
begint met een idee waar ik voor ga
zitten. En nu heb ik ook een roman

geschreven.” De titel wil hij nog
niet prijsgeven, maar hij vertelt
alvast iets over de inhoud: „Het
gaat over een man die vanaf zijn
achttiende in Nieuw-Zeeland heeft
gewoond en na veertig jaar weer in
Nederland bij familie belandt. Hij
ziet zijn neven en nichten terug,
waar hij in zijn jeugd veel mee
omging, en het verleden steekt de
kop op.”

Wanneer het boek wordt gepu-
bliceerd is nog niet bekend. De
schrijver werkte er niet langer dan
drie maanden aan. „Ik heb meer
dan veertig jaar in de journalistiek
gewerkt, ik was vrijwel elke dag
 bezig met taal. En nog steeds,
alleen maak ik nu mijn eigen ver-
haal”, verklaart hij.

Volkerts heeft altijd wel iets
naast zijn werk geschreven. „Idee-
en heb ik altijd gehad, maar nu
heb ik altijd een opschriftboekje bij
me. Een goed idee, een openings-
zin of een alinea schrijf ik daar in
op, al is het midden in de nacht.
Dat had ik als verslaggever ook: als
ik na een interview op weg naar
kantoor een openingszin had, wist
ik dat het artikel vanzelf kwam.
Die eerste zin blijft meestal staan,
ook als het verhaal een andere kant
op gaat dan ik zelf dacht. Alleen
schrijf ik mijn aantekeningen nu
duidelijker op, want ik moet het na
langer dan een dag nog kunnen
lezen. Kort geleden heb ik tien
dagen achter elkaar elke dag een
idee uitgewerkt tot een verhaal. En
na een dag rust nog eens tien. Dat
doe ik snel, zo'n vijfhonderd tot
drieduizend woorden per verhaal.
Het is wel een hobby, hoor”, zegt
hij bescheiden. „Verder wandel ik
veel, ik rommel in de tuin en ik
fiets. Nu ik al die afleiding van
mijn werk niet meer heb, buitelen
de ideeën over elkaar heen. Als ik
wandel bijvoorbeeld.”

Toch vormt Texel nooit het decor
voor zijn verhalen en zullen de
eilandbewoners zichzelf niet in de
karakters herkennen. „Texel is
geen inspiratiebron; het is te dicht-
bij. Ik zou moeten verhuizen om

Nico Volkerts wandelt graag in het Texelse bos.

FOTO EVALIEN WETERINGS

daarover te schrijven. Niet dat ik
daar plannen voor heb. We hebben
het hier prima naar onze zin. Texel
is in alle jaargetijden mooi. We zijn
in 2007 op het eiland komen won-
en omdat ik hier als verslaggever
ging werken. Daarvoor woonden
we tien jaar in Austerlitz bij Zeist.
Ik heb op veel plaatsen gewoond.
Ik hecht me snel, maar ik kan het
ook weer makkelijk loslaten.”

Op de vraag waarom Nico Vol-
kerts nooit heeft gesolliciteerd op
de onbezoldigde functie van Ei-
landdichter voor de gemeente
Texel, antwoordt hij: „Dat heb ik
niet gedaan omdat bij een aantal
gelegenheden een gedicht van je
verwacht wordt. Ik denk niet ik dat
ik op afroep een gedicht zou kun-
nen schrijven. Ik vind trouwens dat
Eilanddichter Roop het erg goed
doet. Ik geniet van zijn gedichten.”

In hoeverre is zijn werk autobio-
grafisch? „In het boek zit meer van
metsel dan in de verhalen, maar
het is geen autobiografie. Alles wat
ik hoor of meemaak kan in een
verhaal terugkeren, maar altijd
anders dan het zich in werkelijk-
heid heeft afgespeeld. Met grote

thema's houden de karakters in
mijn verhalen zich over het alge-
meen niet bezig. Ze hebben genoeg
aan zichzelf en hun pogingen om
te gaan met situaties waar ze, al
dan niet door eigen toedoen, in
belanden. Toch is het geen zware
kost. Er valt genoeg te lachen. In
ieder geval voor de lezer die dit
getob van een afstandje beziet.”

Gevraagd naar zijn plannen
onthult Volkerts dat hij nog een
boek gaat schrijven. „Ik heb al een
idee, maar ik praat er niet over. Dat
doe ik ook niet als ik met een ver-
haal bezig ben: ik ben bang dat ik
het dan niet meer opschrijf. Pas als
het af is, kan ik het aan iemand
laten lezen.”

De oud-journalist zit tijdens het
interview niet echt rustig op zijn
stoel. „Ik heb honderden inter-
views afgenomen, maar zelf geïn-
terviewd worden is niks gedaan. Ik
vind het spannend om me over te
geven aan jou. Ik heb de neiging
om het zelf te schrijven. Ik mail
het je wel”, grapt hij.
Het bekroonde verhaal 'De weduwe in
de bedstee' is te lezen op
www.nicovolkerts.nl/schrijver